Harmadik üzenet

Jób tapasztalata Isten felemésztő és megfosztó tevékenységéről az Ótestamentumban messze elmaradt Pálétól az Újtestamentumban

Igeolvasmány: Jób 3,1;
2Kor 4,10-12. 16-18; Fil 1,19-25; 4,4

I. Jóbot a lehető legnagyobb mértékben felkavarta, megrökönyödötté tette és összezavarta, hogy a feddhetetlensége, egyenessége és erkölcsi tartása ellenére elszenvedte a katasztrófákat, amelyek a javait és a gyermekeit érték, valamint a csapást a testén:

A. Amikor Jób a születése napját átkozta, ami édesanyja átkozásával egyenértékű, biztosan nem volt feddhetetlen és egyenes, és az erkölcsi tartásában sem maradt meg; hanem csődöt mondott az erkölcsi tartásában – Jób 3,1.

B. Isten szándéka Jóbbal az volt, hogy lerombolja a természeti Jóbot a feddhetetlenségében és egyenességében, hogy így felépítsen egy megújult Jóbot Isten természetében és tulajdonságaiban ahhoz, hogy Isten emberévé tegye őt, akinek az alkata Istenné lett az Ő ökonómiája szerint; egy ilyen embert (mint Pált) semmilyen baj vagy probléma sem zavarna össze, hogy születését átkozza, és hogy inkább meghalna, mint élne – Fil 1,19-25; 4,5-9.

C. Jób a kiváló múltjánál időzött és a nyomorúságos jelene felett sóhajtozott (Jób 29,1 – 30,31); szorosan és állhatatosan ragaszkodott az egyenességéhez, igazságosságához, erkölcsi tartásához és feddhetetlenségéhez, és még dicsekedett is ezekkel (27,1-7; 31,1-40):

1. Pál azonban azt gyakorolta, hogy elfelejtse a múltban háta mögött lévő dolgokat, hogy a lehető legnagyobb mértékben elnyerje a jelenben a „ma Krisztusát" – Fil 3,8. 13-14.
2. Továbbá Pál nem a tegnap embere volt, hanem a máé (Héb 3,7-8. 15; Zsolt 95,7-8); ne tekintsünk előre a jövőre, és ne nézzünk vissza a múltra; mi a ma emberei vagyunk (Mt 6,11. 33-34; Lk 19,9-10; 23,43).
3. A Krisztus, akit szeretünk, a Krisztus most, a Krisztus ma és a Krisztus a trónon a mennyekben, aki a naponkénti megmentésünk és a pillanatonkénti ellátmányunk, fenntartva minket, hogy mennyei életet éljünk a földön – Mt 28,20; 1Pt 1,8; Héb 8,2; 4,14-15; 7,26; 2Kor 6,2; Róm 5,10.
4. Amikor teljesen az Új Jeruzsálemmé fogunk válni, miénk lesz a ma, mert az örökkévalóságban minden nap ma; egyetlen nap a miénk – a ma, nem a holnap.

D. A három barátjához intézett nyolc beszéde által Jób leleplezte magát mint egy olyan ember, akinek a következő jellemzői vannak:

Harmadik üzenet (folytatás)

1. Jób önigazságos volt (Jób 6,30; 9,20; 27,5-6; 32,1); a természeti lényének sikere és eredményei elsötétítették őt, elégedett volt azzal, amivé lett, de nem volt tudomása az Isten előtti nyomorúságos helyzetéről (vö. Fil 3,9; Jel 3,17-18).
2. Jób névleg elismerte Istent, de valóságban nem; nem itatódott át Istennel, nem telt meg Istennel, és nem elegyedett Istennel, hogy Vele eggyé legyen – Zsolt 92,10; 3Móz 2,4-5; Róm 8,16; 2Tim 4,22; 1Kor 6,17; Ef 3,19; 5,18. 26; Héb 2,10-11.
3. Jób nem rendelkezett ahhoz semmi olyan alkotóelemmel, ami mutatta volna az Új Jeruzsálemnek mint Isten organizmusának valamely szempontját vagy valamely tulajdonságát, hogy Istent élje és Istent fejezze ki mindörökre; ezzel ellentétben, Isten neve, az Új Jeruzsálem neve és az Úr neve a győztesre vannak írva, mutatva, hogy az, ami Isten, az Új Jeruzsálem természete és az Úr személye mind belemunkálódott a győztesbe – Jel 3,12.

E. Sem Jób, sem a barátai nem ismerték Isten vele való foglalkozásának célját úgy, ahogy Pál apostol ismerte, kijelentve az újtestamentumi hívőknek, hogy a hívők által elszenvedett nyomorúság kimunkál számukra egy örök súlyú dicsőséget, amely a dicsőséges osztályrészükké váló dicsőség Istene, hogy azt az örökkévalóságra elnyerjék és élvezzék – 2Kor 4,17.

F. Ha Jób és a barátai időt fordítottak volna arra, hogy az alázatosság szellemében és a szellemük imádságban való gyakorlásával keressék Istent (Ésa 57,15; 66,2; Kol 4,2), Isten megmutathatta volna nekik, hogy egy újjászületett, átformálódott és megdicsőült szentnek Krisztusban semmi köze a természeti emberhez, és nem kell a természeti erényekkel felépítenie magát.

G. Ez a mennyei látás megmentette volna őket az időpocsékoló, fájdalomnövelő és hiábavaló vitáktól a harmincöt fejezeten át, amely annak a feljegyzése, hogy vak emberek egy csoportja a sötétségben tapogatózik; beszéltek Istenről és utaltak a szellemükre (Jób 32,8), de hosszú viták három fordulóján át az értelmüket gyakorolták ahelyett, hogy gyakorolták volna a szellemüket, hogy imádkozzanak Jóbért, és közösséget folytassanak egymással, hogy mindannyian megérintsék Istent és elfogadják Istent az életükként, világosságukként és szellemi ellátmányukként:

1. Ahhoz, hogy legyenek vitális csoportjaink, ezeknek a társalgásoknak Jób könyvében intő példaként kell előttünk állniuk; az a csoport, amelyet Jób könyvében látunk, negatív példát nyújt nekünk; ez az a fajta csoportos találkozó, amilyet nem szabad a mai gyülekezeti életben gyakorolnunk; az első dolog, amit meg kell tennünk, amikor összejövünk, hogy imádságra gyakoroljuk a

szellemünket; a vitális csoportok vitális imádság csoportjai – vö. Csel 12,5. 11-12; Héb 10,24-25; 3,13.

2. A csoportok vitálisak ebben a két szellemben – vitálisak az emberi szellemben és vitálisak Istennek az isteni Szellemében; a keresztyén élet olyan élet, amelyben a kiteljesedett Szellem mint a Háromegy Isten kiteljesedése a mi újjászületett szellemünkben lakozik és azzal elegyedik, hogy egy szellem legyenek – Jn 4,24; Róm 8,16; 1Kor 6,17; Gal 3,14; 6,18.
3. Meg kell tanulnunk megérinteni az isteni Szellemet a szellemünkben; ez a keresztyén életnek és a keresztyén munkának a benső jelentősége; ez Isten haladása [munkája] az emberben és az ember haladása [munkája] Istenben Isten ökonómiája beteljesítéséhez, ami az Ő terve, hogy Önmagát Krisztusban kitöltse a Szellemként az emberbe ahhoz, hogy felépítse a Testét és elkészítse a menyasszonyát az Új Jeruzsálem kiteljesítéséhez – 2Kor 2,13; Fil 3,3; Róm 1,9.
4. Pál a Római levélben hangsúlyozza, hogy annak, amik csak vagyunk (2,29; 8,5-6. 9), amink csak van (10. 16. vers), és amit csak teszünk Isten felé (1,9; 7,6; 8,4; 12,11), a szellemünkben kell lennie; tökéletesítésben kell részesülnünk és fel kell épülnünk, hogy a szellemben lévő emberek legyünk; nincs más út ahhoz, hogy Isten szeretői, Krisztus keresői vagy győztesek legyünk, mint szellemben lenni (Jel 1,10; 4,2; 17,3; 21,10).

II. Jób tapasztalata Isten felemésztő és megfosztó tevékenységéről az Ótestamentumban messze elmaradt Pálétól az Újtestamentumban – 1Tim 1,16:

A. Isten felemészt, hogy kimerítsen minket, és megfoszt, hogy lerombolja és elvegye a természeti erkölcsi tartásunk összességét – a jellemünkben lévő természeti feddhetetlenségünket és egyenességünket –, ami helyébe lép annak, hogy mi kiéljük Krisztust, és így kifejezzük Őt – Fil 1,19-20; 3,4-9a.

B. Nap mint nap és óráról órára Jób boldogtalanul felemésztődött, de az Újtestamentumban Isten felemésztő és megfosztó tevékenységei kellemes dolgokká lesznek; a megtérése napjától fogva Pál Isten felemésztése és megfosztása alatt álló ember volt az Úrban lévő fogolyként, de telve volt örömmel és örvendezéssel – Csel 9,15-16; 2Kor 4,16; Fil 1,19-21a; Ef 3,1; 4,1; Fil 1,4. 18. 25; 2,2. 17-18. 28-29; 3,1; 4,1. 4.

C. Pál megfeszíttetett Krisztussal; újra megszületni a végetérés [elhalás] és kicsírázás által megfeszítve újjászületést jelent (Jn 3,5; Róm 6,4; Kol 2,12); Pálhoz hasonlóan megfeszítve születtünk újonnan azért, hogy attól kezdve többé ne mi éljünk, hanem Krisztus, aki bennünk él (Gal 2,20).

Harmadik üzenet (folytatás)

D. Most a keresztyén életünkben meghalunk, hogy éljünk (20. vers; 1Kor 15,31. 36; Jn 12,24; 2Kor 4,11); a *meghalunk, hogy éljünk* kifejezés a helyes jelentése a kereszt hordozásának (Mt 16,24-26; 622. ének).

E. Miközben megtapasztalta Isten felemésztését és megfosztását, Pált nem szorították meg a minden oldalról jövő nyomorgatások, és az sem jelentette a vesztét amikor eltaposták; Pál nem átkozta születése napját, és nem mondta, hogy inkább meghalna, mint élne; ellenkezőleg, hosszas mérlegelés után Pál azt mondta, hogy továbbra is azt részesíti előnyben, hogy éljen a szentek előrehaladásáért (életben való növekedésükért) és a hitük örömeért (a Krisztus-élvezetükért) – 2Kor 1,8-9; Gal 2,20; Fil 1,21-25.

F. Amikor Pál szorongattatásokat szenvedett el Krisztusért (2Kor 12,10), nagyon elégedett volt, boldog volt, sőt, örvendezett az Úrban a tapasztalataiért (Kol 1,24; Fil 2,17-18).

G. Pál ismerni akarta Krisztust, az Ő feltámadásának erejét és az Ő szenvedéseiben való közösséget annak érdekében, hogy Krisztus halálához hasonuljon (3,10); Krisztus halálát saját élete öntőformájává tette, és számára nagy öröm volt Krisztus halálában [mint öntőformában] megformálódni.

H. Pál felnagyította Krisztust azáltal, hogy élte Őt – akár élet, akár halál által – Jézus Krisztus Szellemének bőséges ellátmánya által; amikor Isten megteremtette az embert, azt akarta, hogy az ember ezt a fajta életet élje – 1,19-21a; 1Móz 1,26.

I. Pál azt mondta, hogy ő mindig a testben hordozta Jézus halálát, megöletését, és mindig halálra adatott Jézusért, hogy Jézus élete látható legyen a halandó hústestében; amikor az Úr halálának megölése alatt állunk, az Ő feltámadási élete rajtunk keresztül átadódik másokba – 2Kor 4,10-12:

   1. Jézus halálra adatása a környezetünkben [környezetünk által] együttműködik a bennünk lakozó Szellemmel, hogy megölje a természeti emberünket (a külső emberünket), ami a testünkből és a lelkünkből áll; amint a külső emberünk felemésztődik a halál megölő munkája által, a belső emberünk a feltámadási élet friss ellátmányával nap mint nap megújul – 16. vers.
   2. Pál azt mondta, hogy naponta meghalt (1Kor 15,31); naponta veszélyeztette a halál, szembenézett a halállal, és meghalt az énnek (2Kor 11,23; 4,11; 1,8-9; Róm 8,36).
   3. Krisztus halálának és annak hatékonyságának az alkalmazása az összetett Szellemben van, aki a szellemünkben lakozik, hogy Krisztus halálát és annak hatékonyságát a szellemünkből a lelkünkbe, sőt, a halandó testünkbe is kitöltse – 2Móz 30,22-25; Róm 8,6. 9-11.
   4. Ez a kitöltés a felkenés (1Jn 2,20. 27; [Károli: kenet]), a felkenés pedig

a bennünk lakozó Szellemnek a haladása, munkája; az imádságunk beindítja a bennünk lakozó Szellem haladását, munkáját, és ezen a munkán belül van egy megölő erő.

J. Miközben megtapasztalta Isten felemésztését és megfosztását, Pál azt mondta, hogy az egy pillanatig tartó könnyű nyomorúságunk mindent felülmúló örök súlyú dicsőséget munkál ki számunkra; *örökkévaló* ellentétben áll a *pillanatig tartó* kifejezéssel, *súly* a *könnyű* szóval, a *dicsőség* pedig a *nyomorúság* szóval – 2Kor 4,16-17; Róm 8,28-29.

K. Nyomorúsága elszenvedését Jób nagyon nehéz valaminek tekintette, azonban Pál a nyomorúságát pillanatig tartónak és könnyűnek; ahelyett, hogy a nyomorúságunkkal törődnénk, azzal kell törődnünk, hogy Isten mint a súlyos dicsőség növekedjen a bensőnkben azáltal, hogy a dicsőség egy fokáról a másikra átformálódunk; ha pedig több van bennünk Istenből, akkor egyedül ez az ami igazán számít – Csel 7,2; 2Kor 3,18; Kol 2,19:

1. Pálhoz hasonlóan szenvedések és nyomások környezetében vagyunk, ami azon munkálkodik a Szellemmel, hogy megölje a természeti emberünket; együtt kell működnünk a bennünk lakozó Szellemmel és el kell fogadnunk a külső környezetet a szellemünkben, lelkünkben és testünkben, mert nem az ideig való [átmeneti] nyomorúság látható dolgaira tekintünk, hanem az örökkévaló dicsőség nem látható dolgaira – Fil 1,19-20; 2Kor 4,18; Héb 11,1. 27; 2Kor 5,7.
2. Gyakorolnunk kell a szellemünket, hogy a gyilkos környezetünk közepette örvendezzünk (Fil 4,4); az Úr szuverenitása azon működik, hogy Krisztus halálának megölése alá tegyen minket, hogy az Ő élete látható legyen a testünkben, mialatt megújítja a belső emberünket, hogy olyan újjá tegyen minket, mint az Új Jeruzsálem (2Kor 4,10-12. 16; 5,17; Gal 6,15; Jel 21,2. 5. 10).

© 2020 Living Stream Ministry